

15. navadna nedelja – leto A

Prilika o sejalcu

Tisti dan je šel Jezus iz hiše in sédel ob jezero. Pri njem so se zbrale velike množice, tako da je stopil v čoln in sedel, vsa množica pa je stala na obrežju. Takrat jim je veliko povedal v prilikah. Dejal je: »Sejalec je šel sejat. Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot. Priletele so ptice in ga pozobale. Drugo seme je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje. Ko pa je sonce vzšlo, ga je ožgalo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo. Spet drugo je padlo med trnje in trnje je zrastle ter ga zadušilo. Druga semena pa so padla na dobro zemljo in so dajala sad: eno stoternega, drugo šestdeseternega in spet drugo trideseternega. Kdor ima ušesa, naj posluša!« Mt 13,1–9

Velikodušnost

»Sejalec je šel sejat. Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot, drugo je padlo na kamnita tla, spet drugo je padlo med trnje in trnje je zrastle ter ga zadušilo. Druga semena pa so padla na dobro zemljo in so dajala sad. Kdor ima ušesa naj posluša (Mt 13,1-9).«

Prilika o sejalcu nam govori, da je od nas odvisno, kaj bomo naredili iz tega, kar nam Bog podarja. Tako kot v priliki o talentih, nas tudi tu vabi, da pridno obračamo njegove darove. Pogosto pozabljam, da Jezus prav tistemu, ki ne bo razvijal svojih talentov, obljublja večno pogubljenje. S peklom ne grozi predvsem za napake, ampak za opuščene priložnosti in za premajhno zavzetost pri razvijanju nas samih!

A prilika ima še drugo sliko - sejalca, ki predstavlja Boga. Tudi to je podoba, ki naj bi jo vzeli za res. Bog je strašansko radodaren. Ko seje ni preračunljiv, ne skopari s semenom. Verjame v še tako slabo zemljo, želi ji dati priložnost, naj enkrat obrodi.

Tako gleda Bog na nas. Saj pravi: Kdor ima ušesa naj posluša. Ne vpraša najprej, kdo hoče poslušati, ampak najprej pove, da priložnost vsakemu, da sliši. Potem pa pravi, če hočeš, vzemi za dobro, če noče pusti.

Tako se pri sv. maši daruje za vse. Ne vpraša, ali smo vsi pripravljeni. Najprej pravi: to je kelih moje krvi, nove in večne zaveze, ki se za vas in za vse preliva v odpuščanje grehov. Kako nora, nepreračunljiva, velikodušna ljubezen

Na drugem mestu nas k taki ljubezni spodbuja z besedami: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Oko za oko in zob za zob. Jaz pa vam pravim: Ne upirajte se hudobnežu, ampak če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo. In če se hoče kdo pravdati s teboj in ti vzeti obleko, mu pusti še plašč. In če te kdo sili eno miljo daleč, pojdi z njim dve. Če te kdo prosi, mu daj, in če si hoče kaj sposoditi od tebe, mu ne pokaži hrbta (Mt 5,38-48).«

»Ljubíte svoje sovražnike in molíte za tiste, ki vas preganjajo, da boste postali sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih. On namreč daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.«

Ko vinogradnik deli plačilo, in sicer vsem enako, tudi tisti, ki so prišli ob koncu dneva, se nekateri delavci zgražajo, zakaj tako. Vinogradnik pa v vlogi Boga pravi: »Ali ne smem storiti s svojim, kar hočem? Ali je tvoje oko hudobno, ker sem jaz dober (Mt 20,15)?«

Nepreračunljivost, velikodušnost, darežljivost. Vera v človeka! Bog upa do zadnjega, da bo dobra beseda, ljubeznivost, dobrot padla na rodovitno zemljo in obrodila stoteri sad. Videti možnost v drugem, nikoli obupati, vztrajno deliti dobroto – to je božja logika. To ni logika preračunljivega kapitala. To je logika božje ljubezni. Skušajmo povabiti vzeti bolj za res. To je nespamet križa. Za eno ovco v trnju, se Jezusu splača iti na pot v puščavo. Želi si, da bi imeli več te nore ljubezni. Svet bi bil zagotovo drugačen!